

תהלתך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

אילו היו מתנוונים ומבקשים וצועקים באמת,
בודאי ובודאי ששיח כבר הי' בא!

ראו עמוד 7

ערב שבת קודש פ' שמיני
הי' תהא שנת נפלאות טובה

ולג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

מאמר ד"ר החורש הזה נחבארה מעלת ענין בריאה יש מאין וכו' והובא ע"ז
 אנה"ק ס"כ שרק עצמו"ה ית' בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המחלם.
 והלשון שנאמר ח'י' שעצמו"ה ית' אין לו סיבה ועילה שקדמה לו ח'י' ולכן הוא
 ידו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין כו'.
 והנה באנה"ק לפנינו הלשון הוא 'ואינו עלול מאיזה עילה שקדמה לו ח'י'. ולא
 כר' לשון 'סיבה' אלא לגבי היש הנברא, 'בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש
 אמנם בשיחה שמח'ת הרס"ט (הנחת אדמו"ר הריו"צ נ"ע) הלשון הוא ג"כ 'וכמ"ש
 אש"ב שהוא לבדו ממני שהוא בלי עילה וסיבה שקדמה לו ח'י' הוא לבדו בכחו ויכלתו
 וגם בהכנת הענין לכאורה דורש ביאור, מדוע לא הביא באנה"ק שם שלמעלה אין לו
 'סיבה שקדמה לו' ח'י', כמו שביש הנברא מבאר שלא רק שאין לו עילה אלא גם לא
 'סיבה אחרת'. ולכאורה זה (שאין לו סיבה) הוא חידוש גדול יותר, כמבואר בכ"מ
 א"ח ועילה ועלול הוא מקרוב וסיבה ומסובב הוא מרחוק וכו'.

תוכן העניינים

- 3..... בודאי ובודאי שמשיח "גדולי" / משיחת שי"פ אחרי ה'תשמ"ו / דבר מלכות
- 7..... היתכן שעדיין לא פעלו ביות משיח צדקנו בפועל ממש? / פניני נאולה / קטעים נבחרים בענייני נאולה ומשיח
- 11..... לתבוע בתוקף את הנאולה / הוראות למעשה בפועל / המעשה הוא העיקר
- 12..... איל זה שלא צועקים? / שיחות בענייני שלימות העם והארץ / וליחוס מלחמת ה' וניצח
- 14..... כלל בלשון המאמר / פוסקים ראשון / מענה הרבי לשאלת המניחים / כת"ק - פוסקים ראשון

מערכת "יחי המלך"

באר"ח"ב: 38 Kingston Ave. #38 Brooklyn NY 11213
 טל': 778-6670 (718)
 שביל האמונה 9 קרית שמואל, חיפה טלפקס': 3153-840(04)
 כתובתו באינטרנט: <http://www.moshiach.net/blind>
 יוצא לאור ע"י תלמידיו ה"קבוצה", "חייילי בית דוד"
 לשיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

בזדא ובזדא שמשיה יגדל

היות ועל-פי כל הסימנים שבמסכת סוטה ובכמה מקומות, עומדים עתה בעקבותא דמשיחא, והגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא, הרי משיח כבר צריך להיות ראוי להוציא את בני ישראל מהגלות, ובמילא מסתבר שהוא "גדול" וכהיותו "גדול" יש לו לב שהוא "לב כל קהל ישראל", הקיום והחיות של כל ישראל, ובמילא יש בכל יהודי ניצוץ של משיח שנתן לו חיות ■ בכל זה צריכים להאזין באמונה שלילמה, בדיוק כמו בעשרת הדברות: ■ תרגום הפשי משיחת ש"פ אחר, מברכים החודש אייר המתשמ"ז - בלתי מוגה נרשם ע"י יועד הנחות התמימים"

בשבת זו נפלת השלמות "למעלה" (אפי' העיניים הכי נעלים) ("יכולו") - לא רק של אחרון של פסח (שבהפטרותה מדובר אודות התקופה הראשונה בגאולה העתידה כשה"עולם כמותו נורמז") - אלא גם של שבת חוה"מ פסח (שבהפטרותה מדובר אודות התקופה השני בגאולה העתידה כשהיא "שינוי במנהגו של עולם").

והלימוד מכי ששבת זו היא לאחרי אחרון של פסח:

דובר קודם בנוגע למה שאדמו"ר הזקן פסק בספר התניא, שכל הגלויים דלעתיד לבוא תלויים במעשינו ועבודתנו בזמן הזה. זאת-אומרת, לא רק העיניים של התקופה הראשונה דלע"ל, אלא גם תחיית המתים ושינוי טבע העולם שבתקופה השני תלויים

במעשינו ועבודתנו. וכתורה הידועה (של המגיד בשם הבעש"ט) עה"ל "דע מה למעלה ממך", שכל העיניים

כלל בלשון המאמר

בקשר עם חודש ניסן, מובא בזה צילום (מוקטן במקצת) ממענה ל"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים במאמר ד"ה החודש הזה שגאמר בש"פ שמיני, פ' החודש ה'תשמ"ז (נדפס בהתנועותיות תשמ"ז ח"ב ע' 799)

להלן פיענוח הכתי"ק:

כמדומה גם בהנ"ל הכלל: כשמונבאים ב' לשונות בפתח - חלוקים הם זמ"ז. כשמונבא רק אחד - לפעמים גם כולל שניהם (כי במקום זה לא נחית לחלק).

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'לדת, ברית, בר מצוה או התזנה...
יש לך את כל הסיבות לתת הקדישה ב"יחי המלך",
גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי
וגם, והוא העיקר, עייז תעשה עוד צעד ב"דרך הישרה"
להביא את כייאת והתגלות משיח צדקנו תיכף ומיד ממש
הצעני

ניתן לחלק את ה"יחי המלך" כתשורה בשמחות כאשר
על הכריכה הקדמית והאחורית ניתן יהי להוסיף כיתוב
לפרטים התקשר צהקד"ם לפלפין:

כארה כ"פ: 778-6670 (718) כארה"ק: 3153-840-04
ותזמין הקדישה למועד שרצית. מחירים נוחים

"יזלחתם מלחמת ה' - וינצח"

ובינתיים שותקתם! והצד שכנגד הינם ששים ושמוחים, וכך עובר הזמן. אז מה אם כבר עברו ששה חודשים - לכן זה כבר לא כואב? לכן זה כבר לא מצער? הרי הכאב נשאר כפי שהוא - אם-כן, מדוע לא צועקים?

כאשר זה מליץ לגיוס כספים הם מופיעים לפתע, מוציאים "קול קורא", אוספים לכאן, חתימות, ועושים מזה חגיגה שליומה, תבואה עליהם ברכה... אבל היכן הייתם כשדובר על הגזירה ד"מיהו יהודי? מדוע אז לא הקמתם ועשו? נעשיתו יתכן שתצטמח הישועה - ישנה סכרא שמונים ותחילי לצעוק נגד מירוה יהודי?

את חומת הגזירה מבטא הרמב"ם בפסק דין ברור (כמדובר כמה פעמים), שכאשר להודי יש עסק עם גוי'ה, כלומר עם אחת שהתגזירה שלא כהלכה, אזי הוא עושה מההודי גוי, רחמנא-ליצלו? שהי' צריך להוולד יהודי, נשמה יהודית עמדה ללדת לעולם, ותמורת זה הוא עושה ממה גוי, רחמנא-ליצלו? שזוהי הדרך היחידה שעל-ידה יתכן כזה דבר (לעשות מההודי גוי), שאשר יש עסק עם נשים נכריות, אזי תמורת זה שייצא ממנו יהודי - נולד גוי, ומי צורך היהודים? כך פוסק הרמב"ם.

זו גזירה שלא היהא כמורה בישראל, לא היטלד ימ"ש, לא המון הדשע, לא לבן הארמי ולא פיעה חשבן על ריעיון שכזה.

מדוע לא צועקים? מדוע לא עושים שום רעיון? הוא יושב עם שלשה או עשרה או מאה, כן ירבו, יהודים שלו, וכל הענין ה"ל לא נוגע להם בכלל? אין לזה שייכות אליו? הרי כאן מדובר אודות גזירה על כלל ישראל, ומדוע זה לא נוגע לך?

טוענים שכבר עברו ששה חודשים וא"כ ה"ז "סטאטוס קוו" - אבל מוצאים הרי בננוע לגזירת פיעה שהיא נמשכה יותר משמונים שנה, כמ"ש שכאשר מרים נולדה קראו לה מרים ע"ש מרידות הגזירה, וזה נמשך לאחמ"כ יותר משמונים שנה. ומה ה' אז הנס? שמשך כל אותו הזמן בני ישראל יוציעקו אל האלקים" ללא הפסק, צעקו להקב"ה למעלה משמונים שנה! ולכאורה, לאחר ששכבר עברו ששה חודשים היו צריכים להפסיק לזעוק, שהרי כבר עברו ששה חודשים, ישנו "סטאטוס קוו" וכבר לא צריכים לצעוק... ובמילא הוא יכול לשבת בשבת ולמסור שיעור, ללמוד תורה, ושיטמנו ללדס יהודים בחומת פתח ורעמסס! שיתבללו יהודים בין הגוים, שזוהי הרי הגזירה ד"את כל הבת תחיון", שהכונה בזה היא שהבנות יתחתנו עי"ז עם המצרים, שיתבללו בין הגוים! ואעפ"כ במשך כל שמונים השנים הללו הלי אצל בני"ה יוציעקו אל האלקים", הם ידעו שהגאולה תלוי בצעקתם להקב"ה. ועד"ז בננוע לגזירה ד"מיהו יהודי": האם כיון שכבר עברו ששה חודשים לא צריכים לצעוק? האם בגלל זה אין זו גזירה איומה? לכן זה לא כואב? .. ויהי רצון, כאמור כמ"פ, שלא נצטרך יותר לדבר על עניינים אלו, ושננוכל לדבר רק על דברים של שמוחה, ולא לצבט את הלחיים ולהיות בשמחה מדומה, אלא שבאמת יהיו עניינים שיוכלו להיות מהם באמת בשמחה.

(תרגום רש"י משדחת ש"פ שמירי ה"תש"ל א' - בלתי חתומה)

דבר מלכות

ישראל", ובמינו אליו (סוף זמן הגלות) שזה נתן כח, שבמעשינו ועבודתינו יודגשו ויוכרו לא רק העניינים דלע"ל קהל ישראל? שהיה כמנהגו של עולם, אלא גם העניינים הנסיים, שלמעלה מדרך הטבע.

עד כפי שהחכם צבי כותב, שבלל לב לא נתנו מציאות של חי. ועד כדי כך - שזה אפי' לא במד שאילה [נשנם עניינים בתורה שישואלים שאלה ולאחמ"כ אמורים שלא חי ולא עתיד להיות". ועבודתנו צריכה להיות תנועה לא רק כפי שאומרים בנוגע לבן סורד ומורה וכי"ב, שאעפ"כ שזה כתוב בתורה, אבל כיו מציאות ל"א חי ולא עתיד להיות". משא"כ בנוגע לזה שלא חתנו מציאות של חי בלי לב - זה אפי' לא במד

היות ומלך המשיח היא "לב כל קהל ישראל", ובלעדיו לא חתנו אף מציאות של חי - מוכרח שלכל יהודי יהי' בתוכו נקודה (ניצוץ) של משיח

להיות מורגשת הגאולה הנצחית והמנוחה והעשירות דלע"ל, שהיא עושה את העבודה באופן שהוא נעלה מכל המנועות ועיכובים (מעיון המצב דלע"ל), לא רק באופן של הנהגה טבעית שתהי' לע"ל (שסוב"ס זה עדיין קשור עם ההמבלה דטבע העולם), אלא גם באופן דהנהגה רשית (שהיא נעלית למרי מכל ההמבלות דטבע העולם). ואדרבה: מובן מכך, שמצד הניצוץ משיח שבבא"א, יש לכל יהודי את שני המעניים (התקופות) של משיח, הן הענין דהנהגה טבעית, והן הענין דהנהגה נסית.

– שלא הולכים לפי הסדר שקודם להוציא את בני ישראל מהגלות, ובמלא מסתבר שהיא "גדול"; אפי' אם משיח ה' בא באופן ד'עני ורוב על חמור" ג"כ הוא צריך להיות "גדול", עאכ"כ כאשר הוא בודא מוגע באופן ד'ואר' עם עניי שמיא", אזי בודא ובדא שמיח "גדול". ובהיות "גדול" יש לו לב שהוא י"ב כל קהל ישראל, הקיים והחיות של כל ישראל, ובמלא יש בכל יהודי ניצוץ של משיח שנותן לו חיות.

והביאר בזה יובן ע"פ דברי המדש, שבתחלת הבריא, עוד לפני מותן תורה, ואפי לפני בריאת אדם הראשון (נצא"כ לפני "ויצא חוטר מגזע ישי") – היתה "ורוח אלקים מרפת על פני המים" – "זה רוחו של משיח". ז"א, שמד בתחלת הבריא, לפני שאר כל הענינים, ה' הענין ד'רוחו של משיח", הדרגא של משיח כפי שהוא למעלה מכל העולם כולו (למעלה מהדרגות ד'ויצא חוטר מגזע ישי", הדרגה טבעית ותקופה שני').

מיה ההוראה מבין? לכל לראש הוא בעצמו צריך להאמין באמונה שלמה במשיח צדקנו, בדיוק כפי שמאמינים במשיח הדברות, ולא רק להאמין בכללות, אלא גם במפרטים שבה, כפי שהמב"ם מפרט בספרו הלכות הלכות, שאפי' פד"א אחד מספרו הוא הלכה, נצא"כ שני פרקים שלמים.

ועד"ז יש להאמין בכל הפרטים שמפורטים בנושאי כליו ומפרשיו של הרמב"ם, ובספרים בכלל.

שהי כולל גם, שיש להאמין בזה שלעיל' תהי' לא רק התקופה הראשונה כשה'עולם כמנתו נוהג", אלא גם התקופה השני', כשהי' ביטול מהגז' של עולם, והי' הענין דתחית המתים, כפי שהמב"ם כתב ב"ג' העיקרים, שהו עיקר באמונה להאמין בתחית המתים.

והביאר בזה יובן ע"פ דברי המדש, שבתחלת הבריא, עוד לפני מותן תורה, ואפי לפני בריאת אדם הראשון (נצא"כ לפני "ויצא חוטר מגזע ישי") – היתה "ורוח אלקים מרפת על פני המים" – "זה רוחו של משיח". ז"א, שמד בתחלת הבריא, לפני שאר כל הענינים, ה' הענין ד'רוחו של משיח", הדרגא של משיח כפי שהוא למעלה מכל העולם כולו (למעלה מהדרגות ד'ויצא חוטר מגזע ישי", הדרגה טבעית ותקופה שני').

ובני ישראל, שבתוכם ישנו ניצוץ של משיח, יש להם גם את הענין והדרגא של "רוחו של משיח", שגבוהה מ(ולפני) כל העולם כולו, הנהגה נסית. ונצא"כ כשנמצאים עכשיו בדרא דעקבתא דמשיחא, שאז אחזים כבר לאחרי לדת משיח (והיא לא בבחי' עיבור כו'), ועוד יותר – משיח בודא כבר "גדול" שראוי להוציא את בני ישראל מהגלות – היות וע"פ כל הסימנים שבמסכת סוטה וב"מ, עומדים עתה בעקבתא דמשיחא, והגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא, הרי משיח כבר צריך להיות ראוי

איך זה שלא צועקים?

בפרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך" כאשר ישנה גזירה איזומה שבזאת כ"מיהו יהודי", ויש כאלו השותקים – הרי זה סימן שהענין לא איכפת ולא נוגע להם!

ישנה גזירה על כלל ישראל, על שלש-עשרה מליון יהודים, שרוצים להטמיעם בין שלש מליון גוים, והמנא-ליצ'ן, ואלו שותקים! מתיישבים לערוך השבונות: תחילה עליו לבנס את יועציו כדי להתיעץ אתם על הענין, אח"כ עליו להתבונן מה צומר בנוגע לזה ולאחמ"כ הוא צריך לחשוב האם זה בכלל שוה לו לדבר על זה, והאם זה יפעל משהו.

מה ערשים חשבונות? כאשר ענין נוגע לנפש – צועקים! כאשר כואב לא ערשים חשבונות, אלא צועקים! הבה ונשאל אותו האם כאשר הוא נדקר במחט באצבעו הוא צעק? בודאי שיענה – כן! מדיען היות זה כאב לו, לכן הוא צעק! האם עשית קודם חשבון במה תועיל צעקתך? לא! האם הכאב נחלש במשהו מחמת הצעקה?...

הרי זה! גזירה שלא היתה כמות בישראל, לא היטלר ימ"ש חתר לזה, לא, המן, לא פרלה ולא לכן הארמי חתרו לזה, אזי כיצד הנך מסוגל שתתקו? איך זה שלא צועקים? סימן שהו לא כואב לו!

.. כיצד אפשר לעשות חשבונות? הרי כאשר ישנו דבר המצער, צועקים מדי ולא ערשים חשבונות האם הכאב יחלש ע"י הצעקה, אלא כאשר זה נוגע אליהם – צועקים! וכיון שבדוד"י שותקים הרי זה סימן שהענין אינו נוגע אליהם, זה לא צער, הוא יכול לשבת במנוחה ולמסור את שיעורו ו"חכם יתקרי רובי יתקרי"ו...

נפוצה שמועה שנתנו כסף כדי שישתקו, והוא לא הכחיש זאת! תחילה רק דיברו על זה, לאחמ"כ הדפיסו א"ז בעיתונם, ועדיין לא יצאה הכחשה ע"כ. מדוע הוא לא מכחיש זאת?

אמנם לקחו את הכסף כדי לעשות מצוות – שהרי לא חושדים בהם שישתמשו עם הכסף לדברי הרשות, אלא רוצים לעשות מצוות – אבל מה זאת-אומרת ששותקים כאשר מדברים אודות גזירה על כלל ישראל? וקודם לכסף כדי לעשות מצוות, וקודם לכסף עובר חינוך הראוי – אזי ואזי לחינוך שכזה שמחנכים ילדים על חשבון שלש-עשרה מליון יהודים שרוצים לבלבל אותם בין הגוים!

וכאמור מוצאים את כל החשבונות מדוע שלא לדבר ע"כ: שבין כך לא יכולים לעשות כלום... ובשביל מה לריב... צריכים להיות ב'אהבת ישראל" עם יהודי, ולריב עם יהודי זו שאלה של מל"ת ד"לא לא יהי קרח ועדתו", וא"כ מדוע לריב עם היהודים? ... ולאחמ"כ כבר עברו ששה חודשים וזה הופך להיות דבר ישן, זה כבר במד" סטאטוס קוו", ומדוע שהוא ירעיש על כך?

לתבוע בתוקף את הגאולה

— תרגום הפשוט משיחה שנרשמה עיני יועד הנחות התמימיים —
ההוראה מהמעשה של חוני המעגל בראי שהיא גם בנוגע לצרכים הכלליים של כל בני:

צריכים לבקש ע"כ בתוקף הכי גדול, וביחד עם זה – לבקש לפי ערך כלי המקבילים.

שהו כולל ובמיוחד, את הבקשה והתביעה הכללית בנוגע לכלל ישראל – שאליה שמוצאים בחושך כפול ומכופל של הגלות, שתהי' מנוחת הנפש ומנוחת הגוף ללמוד תורה ולקיים מצוות,

עד לבקשה הכי כללית ועיקרית על הצורך הכי כללי ועיקרי – הגאולה האמתית והשלמה.

וע"כ ישנה ההוראה מחוני המעגל, שצריכים לבקש זאת בתוקף הכי גדול.

וא"צ צריכים לבקש כל בני ישראל, "מנער ועד זקן טף ונשים": הן הילדים – כפי שרואים בפועל שהם מבקשים זאת עם תמימות ובפשטות, והן המבוגרים.

. . שזוהי ההוראה מחוני המעגל – שצריכים לבקש בכל התוקף על הצורך הכי כללי ועיקרי – "עד מתי" תמשך הגלות, ושתבוא כבר הגאולה האמתית והשלמה.

כפי שביי ישראל מבקשים ותובעים ומשתוקקים בכל יום – "לישועתך קיינו כל היום", ובשבת ובי"ט – "ותחזנה עינינו בשוֹב לציִון ברחמים". שכיין ואומרים זאת בתפלת העמידה כשעומדים "צעבדא קמי' מדי" – בראי מבקשים זאת באמת.

ועי"ז שיהודים מבקשים זאת בתפלתם בדבעי – הם פועלים זאת מיד אצל הקב"ה, כיין שתפלה ענה מיד, בשעתא חדא וברגעא חדא, ובפרט שזה בא לאחרי עבודת התשובה, שזהו ענינו של פורים. כמבואר ב"מ שמהמצב ד"הנו מסעודתו של אותו רשע" הגיעו למצב שעמדו במסירות נפש במשך "כל השנה כולה ולא עלה להם מחשבת חוץ ח"י", ז"א במשך כל השינויים, כידוע ששנה היא מלשון "שינוי", שהיא כוללת את כל שינויי הזמנים (כמדובר לעיל).

. . עי"ז שיהודים מבקשים בתוקף את הצורך הכי עיקרי – הגאולה האמתית והשלמה – אז הקב"ה מקיים זאת מיד, והיא באה בשלמותה תיפק ומיד.

(קטנים משיחת ש"פ שמורי ה'תשד"ו - בבתי חומה)

ובפרט ע"פ הפס"ד של אדמו"ר בהפצת ז' מצות בני נח, והוא משיע הזקן בעל התיא והש"ע – כדעת המב"י, שתחת"מ (נשמת בגופים) דא"ס דערהעו"ד).

תהי' תכלית שלמות השכל, וכדעת הראב"י, שהסעודה דלע"ל תהי' סעודה גשמית, ליתן ושרו חבד ויין המשומר (ורד מלכא משיחא אומר "לי נאה ורד" כמדובר בהתועודות שלפ"ז) – העולם, "לישבת יצרה" – שיהיו נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם.

ועי" מעשינו ועבודתנו באופן כזה (שחודרים "דזרזרונגענוען") בענין הגאולה, בשני התקופות) – ימהרו עוד יותר את הגאולה האמתית והשלמה, ומעשה שלי, עד שזה חודר גם

לכל לראש יש להאמין לבר באמונה שלימה במשיח

צדקנו, בדיוק כפי שמואמינים בעשרת הדברות, ולא רק להאמין בכללות, אלא גם בפרטים שבזה

ובמדובר לעיל, שכבר עכשיו המצב הוא שהגאולה יכולה לבוא ברגע כמימרא. ובפרט שמהא הפעם האחרונה שדיברו אודות זה עברו עוד רגעים, שעות וימים, ובראי שהתקבנו יותר לביאת המשיח, יבוא ונגאלנו ויולינו קוממיות לארצנו,

והוא מעורר את האמונה באופן כזה גם אצל יהודים אחרים, עד באופן שזה לגמרי חודר לתוכם במחשבה דבר ומעשה שלהם. ועד"ז זה פועל על התעסקותו

ובעגלא דיין ממש.

הייתכן שעדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממשי?...!

ע"פ האמור לעיל ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה – מתעוררת תמורה הכי גדולה: היתכן שמבלי הכי על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממשי?... דבר שאינו מובן ככל וכלל!

ותמורה נוספת – שמתאספים עשרה (וכ"כ עשריית) מיישראל בחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואנפי"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרד אצלם, רחמנא אצלן, שמשיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!

גם כשצוועקים "עד מתי?" – ה"ז מפני הציווי כו', ואילו היו מחכונים ומבוקשים וצוועקים באמת, בודאי ובודאי שמשיח כבר ה'! באו!
מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בני"י ריעישו ויצעקו באמת ופעלו להביא את המשיח בפועל, לאחריו שכל מה שנעשה עד עתה, לא הועיל, והראי', שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר התידי שיכולני לעשות – למסור הענין אליכם: עשו כל אשר כוללתם – ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון – להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממשי!

ויהי"ד שסוכ"ס ימצאו עשרה מיישראל שי"תעקשו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה – כמ"ש "כי עם קשה עורף הוא (למעלותו), ולכן) וסלחת לעוונותו ולחטאתו ונחלתנו" – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

וכדי למהר ולרז עוד יותר ע"ה הפעולה שלי – אוסיף ואמן לכא"א מכם שלחורות-מצורה ליתן לצדקה, ו"גדולה צדקה שמקרכת את הגאולה".
ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר בכלבתם.
ויהי"ד שמצא מכם אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא העיקר – שיפעלו שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת כ"ח ניסן ה'תשס"א - חנוכה)

מגלות כוז יש לברוח ולא לעשות כלל השבונות!

יכול הוא לחשוב לעצמו, שכל דבר צריך להיות לפי סדר. ראשית-כל – "רכפ" בעדו", קודם צריכים לחשוב אודות עצמו, אח"כ – "זבעד ביתו", ורק לאחר-יזה "זבעד כל קהל ישראל". במילא, קודם הוא יעסוק עם עצמו וכשהוא יהי' מוכן – אזי "רכפ" בעד כל קהל ישראל".

עליו לדעת, שסדר זה ה'י שייך אצל חכהן-גדול ביום הכפורים ובבית המקדש. אבל בזמן הגלות, זמן של חושך, לא מסתכלים כלל על סדרים ולא עושים שום השבונות. צריכים לעשות מה שרק אפשר, ובפרט עתה כשכבר "הנה זה – משיח – עומד אחר כתלנו", וכפי שהרבי אומר שהקב"ה כבר הצית את כתלי הגלות, ובשעת שרפה לא עושים שום השבונות, ומה שרק ניתן – צריך להציל.

.. בעת זהו הזמן ש"הנה זה עומד אחר כתלנו", זהו הזמן שצריכים כבר לצאת מן הגלות, ומתגלות צריכים לצאת בתפוזן דוקא. ומה אם בגלות מצרים הוצרכו לילך בתפוזן – מתגלות האחרון, שהיא גלות הרבה יותר גדולה וקשה, בודאי שיש לילך בתפוזן. מגלות כוז יש לברוח ולא לעשות כלל השבונות! לא חשבונות פרטיים – שקודם הוא יעסוק עם עצמו, ולא חשבונות של השני – במה לעסוק איתו קודם – אלא ללכת בתפוזן, לברוח מתגלות עם מה שרק אפשר.

ואזי, כשילכו בתפוזן, תבוא הגאולה העתידה ש"בתפוזן לא תצאו ובמוסיה לא תלכו".

(חננים חפשי משיחת שי"פ שמרדכי ה'תש"ב - בלתי חנוכה)

בעת ענין זה שייך למשיח

ויהי"ד שבקרב ממש יהי' גילוי כל ענינים אלו, כשיקויים היעוד כי אלקים יושיע ציון ויבנה קרי יהודה וישב שם וירשוה וזרע יעבדי ינחלה ואהבי שמו ישכנו בו. דחה פסוק זה קאי על משיח צדקנו (הגם שהמזמור מתחיל למנצח על שושנים ללד, מכל-מקום, הרי אזי ה'י זה שייך בודא אבל בעת ענין זה שייך למשיח), שעליו אומרים כי אלקים יושיע ציון, דמה שנוקא משיח אלקים יובן ע"פ מ"ש אספרה אל חוק ה' אמר אלי בני אתה אני היום לילדתי, ואיתא במרא דקאי על משיח שמשיח הוא בנו של הקב"ה, וכמו שפירש רש"י אמ"ש אני היום לילדתי היום אמלה לבריתי שבני אתה.

(קטע ממסאך דיה יוצא חוסר מנת ישי', אחשי"פ ה'תש"ל - בלתי חנוכה)

כאן"א צרף לעשות בעצמו את העבודה "לשמש את קוני" (שלשמה "אני נבדאת"), ובודאי שיש לו הכחות ע"ז (כיון ש"אני מבקש כו' אלא לפי כחו" כנ"ל).

כל זה – מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה להגאולה

ובמה מתבטאת עבודה זו – הרי זה ג'צ בפשטות: בהוספה בתורה ובמצוות, בלימוד התורה – נגלה דתורה ופנימיות התורה, ובקיום המצוות בהידור.

כולל ובמיוחד בענין שהזמן גרמא – קיום המנהג (כפי שאדמו"ר חזק נחשב בסידורו) לומר (וללמוד) פרקי אבות (אחר תפלת מנחה) בשבתות בין פסח ועצרת, ובכל שבתות הקיץ.

כל יחודי, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!

ונוסף על חוספת עצמו בה – צריכים להשפיע גם על אחרים שיוסיפו [ובפרט אם אצלו (המשפיע) בעצמו ה'י חסר קודם בשלימות קיום עבודתו, צרף הוא הרי להוסיף בה כפליים לתושי', כולל ע"י השפעה על אחרים בה], ובכללות העבודה דהפעת התורה והיודות והפעת המעיינות חוצה שמביאה במיוחד "אתי מר" דא מלכא משיחא.

וכל זה – מתוך הצפי' והתשוקה וכו' חזקה להגאולה – "אחכה לו בכל יום שיבוא", כפי שאומרים בכל יום בתפלה: "ותחזנה עינינו בשוּבך בשוּבך לציון ברחמים", (ובימי החול) – "את צמת דוד עבד מרדך תצמיח": וכמדובר כמ"פ.

ויד"י שע"י כל החלשות טובות אלו דבנ"י בכל מקום שהם להוסיף בעבודתם, ולעאל"כ ע"י קיום ההחלשות לפועל – שזה יפעל כבר את פעולתו ומיד, וביא את הגאולה האמיתית והשלילה ע"י משיח צדקנו, וכימי צאתו מארץ מצרים אר אנו נפללות, ועוד ועיקר – **תיקף ומיד ממש**.

(משיחת ש"ס חסיד היתוש"א - חנוכה, תרגום מאדח"א*)

* החתום חנוכה ותמוז מחדש עש"דית. חמו"ל

יחודי יכול הוי לטעון – שאין לו כח להביא את הגאולה...

.. ומה ישנה גם תרואה בנוגע לעבודה בני"י, ובענין שהזמן גרמא – להביא את הגאולה האמיתית והשלילה:

יחודי יכול הרי לטעון: כיון שהוא מודד ומגבל, כולל מצד ההגבלות דטבע העולם, וחלק חשוב מהיום הוא עסוק (ע"פ תורה) בדברי רשות אכלה שתי' שניה, ובפרט בזמן הלכות כששנים כמה מדידות והגבלות והעלמות על עבודת ה' בשלימות וכו' וכו' – אין לו לכאורה אפילו כח לעשות עבודה קטנה יותר, עאל"כ אין לו כח להביא את הגאולה האמיתית והשלילה?

אומרים לו – שביאת המשיח תלוי ב"מעשינו ועבודתינו כל זמן משר הגלות" דוקא, וכיון שהגאולה עדיין לא הגיעה, ה"ז גופא ראי' שהדבר תלוי ב"מעשינו ועבודתנו" דדורנו זה.

ואדרבה: דוקא ע"י עבודה זו במדידות והגבלות ובהעלם והסתר (שבהא מבורה) – דוקא בה טמונים כחות נפלאים – שיש בכחם להביא את הגאולה. וכפס"ד הרמב"ם שע"י מצוה אחת יש בכחו של יחודי להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לפי זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

להיות שותף להקב"ה בכל הפרטים וענינים ובאחריות הדבר

וכיון ש"אני נבראתי לשמש את קוני" – כל יחודי, אנשים נשים וטף, ו"אני מבקש כו' אלא לפי כחו" [ולא רק ש"מבבקש כו' לפי כחו" אלא שהקב"ה גם מסייע בעבודה זו ו"הקב"ה עוזרו"] – מובן שלכל יחודי יש את הכחות לעשות את "מעשינו ועבודתנו" לשמש את קוננו,

ולעשות זאת בשלימות – לא רק כמסייע ועוזר לזולת, אלא שהוא בעצמו עושה את העבודה, לפום שיעורא דלילי, בשלימות: עד שנעשה "שותף להקב"ה" בעבודה זו, ושותף אמיתי אינו רק מסייע וכי"ב, אלא שהוא שותף בכל הפרטים וענינים ובאחריות הדבר וכו'.

– וכל זה הוא בהוספה על כך שיהודי, בהיותו "חלק אלוהה מועל ממש", "חלק הוי' עמו", יש לו הכחות המדולים ביותר לפעול את הענינים המדולים ביותר. עד שיש לו חציוי "קדושים תהיו כי קדוש אני", וכידוע הפירוש בה ש"יכול כמותי" **בחינות**.

.. ובפשטות:

כל יחודי, אנשים נשים ואפילו טף, יש לו אחריות להוסיף בעבודתו להביא את משיח צדקנו בפועל ממש!
ומזה מובן, שאין מקום בכל שבמקום לפעול בעצמם יסמכו על אחרים או יטילו את העבודה על אחרים – אלא שזו היא העבודה **דכל אחד ואחת**,